

Farul Crestin

Onor. Palatul Cultural LOCO

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL:

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
In străinătate 300 Lei

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secția III.

No. 6/1939

Girant responsabil: N. ONCU

Dreptatea și Harul lui Dumnezeu

Domnul s'a mâniat și pe Moise din pricina voastră și a zis: „Nici tu nu vei intra în ea.” Deut. 1:37.

De multe ori gândul că Dumnezeu e bun și milos ne face să trecem cu ușurință peste cuvântul Lui care caută să ne îndrumeze și să ne sfătuiască. Gândul că Dumnezeu e îndelung răbdător îi face pe mulți să stăruie în nelegiuirea lor. Și gândul că Dumnezeu e plin de milă și bunățate îi face pe mulți să creadă că Dumnezeu nu va putea trimite atâta lume la pierzare. Inșă oricine gândește astfel, face o mare greșală uitând, sau ne luând în seamă că pe lângă bunățatea, mila și harul lui Dumnezeu există și dreptatea Sa. Și dacă primele caracteristici ale lui Dumnezeu sunt evidente apoi și aceasta din urmă nu e mai puțin fără valoare. Și nu greșim dacă zicem că dreptatea e pe aceeași treaptă cu harul Său.

Pretutindeni în Biblie harul e însoțit de dreptate și aceasta pentru a păzi și-a preveni pe cei ce au parte de har, să nu cadă în nepăsare și prin aceasta în păcat.

Să urmărim în Biblie și vom vedea că dreptatea lui Dumnezeu nu s'a îndepărtat de El și n'a crutat nici o abatere sau călcare a Cuvântului Său.

Să privim în primul rând la strămoșii noștri. La primii oameni. Bunătatea a găsit cu cale să pregătească tot ce putea contribui la fericirea lor. Viața lor fost aranjată în așa fel, încât dacă numai privim în imaginația noastră, înghițim noduri, sau ne lasă gura apă gândindu-ne la fructele din grădina lor. Dumne-

zeu atât de mult i-a iubit, încât în fiecare dimineață și seară le făcea câte o vizită. Totuși atunci

Omul care încearcă să se mântuie singur

când s'au făcut neascultători, dreptatea a venit și nimic n'a putut-o opri de-a blestema pământul acela care abia ieșise din mâinile lui Dumnezeu și de ai izgoni ca pe niște netrebnici. De ce? Pentru că au abuzat de bunățatea lui Dumnezeu și au călcat cuvântul: „Să nu mâncați!”

Apoi harul lui Dumnezeu a scăpat pe Lot cu o parte din familia lui. Inșă dreptatea Sa, a prefăcut-o pe nevasta lui într'un stâlp de sare ca o pildă vie pentru toți acei cari se vor face vinovați de păcatul ei. (Al neascultării).

Iar când ne gândim la cazul lui Moise, ni se oprește răsuflarea. In fața acestui caz ar trebui aduși toți acei ușuratici. Ne gândim cum harul l-a înălțat ca pe niciunul dintre prooroci. Cum i-a permis să stea față în față cu

Dumnezeu, și cum de multe ori din cauza lui, Dumnezeu și-a schimbat hotărârea cu privire la popor. Și atunci când cineva din popor se ridică împotriva, Dumnezeu însuși îi lua apărarea. Atâta trecere a avut. Totuși, când o singură dată s'a abatut dela cuvântul lui Dumnezeu, care a fost clar, dreptatea a venit și a zis: „Nu!” Ni se înfioră Duhul în fața acestui eveniment. Când ne gândim că, atâta a luptat omul acesta pentru țara promisiei. Atâtea lacrimi a vărsat din cauza poporului răzvrătit. Și ne vine să zicem că, se putea trece cu vederea abaterea asta mică. Că doar n'a fost cine știe ce. Ce are aface că a lovit odată sau de două ori. A zice stâncii să dea apa sau a lovi-o. Indiferent cum a procedat, înșă ținta și-a ajuns. Adică a scos apă. Și doar acesta era scopul, să scoată apă pentru popor. Da, scopul și-a ajuns, înșă nu prin mijlocul care l-a dat Dumnezeu. Prin urmare a fost o nesupunere față de cuvântul lui Dumnezeu. El a zis: „să vorbești stâncii”. Dar Moise a lovit stânca așa ca și altădată. Domnul a vrut ca poporul să cunoască puterea lui Dumnezeu, care poate scoate apă și prin cuvânt nu numai prin lovire. Inșă Moise n'a luat în seamă lucrul acesta și urmarea a fost că, n'a putut intra în țara pentru care a luptat atât de mult. A murit și el în pustie cu ceilalți, cari au trăit în răzvrățire. Ce lecție mare pentru noi! Isus a zis: „Ferice de robii pe care stăpânul îi va găsi făcând „așa.” -Nu- altfel, ci așa. Dacă Dumnezeu și-a zis să vorbești stâncii vorbește-i și nu lovi în

(Continuare în pag. 2-a)

Farul Creștin

Foarte religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet

Anul IX. No. 15 Sâmbătă 12 Aprilie 1941
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.
În străinătate 300 lei.
În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65
Casier: N. ONCU Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Redacția revistei noastre se găsește pe
B-dul Regele Ferdinand Nr. 65, vis-a-vis
de gara electrică Arad—Podgoria. Se
poate intra și pe str. N. Grigorescu 2.

Mulțumim în mod călduros tuturor
fraților cari la apelul nostru au trimis
abonamente pentru săraci și refugiați.
Suntem siguri că, Domnul le va răsplăti
d-n belșug această binefacere. Prin fapta
lor, ei predică prin Farul în fiecare
săptămână, acestor familii lovite de greu-
tăți.

Cum mai avem câteva abonamente
pentru săraci achitate de mai mulți frați,
rugăm pe frații predicatori și lucrători
să ne trimită adresa de familie sărace
sau refugiați pentru a le trimite revistele.
Să ni se arate dacă au familii și copii în
Școala duminicală.

Rugăm pe toți frații cari ne trimit și r.
să ni le trimită complete. Să se vadă
d-n ele dala la care s'a făcut serbarea,
botezul, etc. numele întreg al predicatoru-
rului, la înmormântări numele celui
mort.

Moartea lui I. Calvin

Unul din cei mai mari reformatori ai
lumii a fost I. Calvin. El a lăsat unul
din cei mai buni slujitori ai Evangheliei
lui Isus. A fost predicator în Geneva. Și
a predicat atât de mult încât se spune că
moartea i se datorește faptului că s'a
consumat prea mult în vestirea adevăru-
lui. Ce mare nevoie avem și astăzi de oa-
menii cari de dragul Evangheliei și a cau-
zei sfinte să se consume ca lumânarea, să
se facă mic, ca prin munca lor Evanghe-
lia Domnului Isus și Impărăția Lui să
crească.

Dreptatea și Harul lui Dumnezeu

(Urmare din pag. 1-a)

ea. Altcum cu tot harul descoperirii vine dreptatea și nu **vei putea sta în fața ei.**

Un alt caz în care vedem dreptatea lui Dumnezeu e cazul cu cei doi fii ai lui Aron. (Lev. 10:1). Harul îi luase în serviciul Său, le încredințase ceea ce mulți tineri ar fi dorit însă n'au primit. Nu că primii au fost mai buni și au meritat lucrul acesta, iar mulți alții nu. Nu nu e aceasta. Ci harul a fost la mijloc. Prin har ajunseseră ei la serviciul acela înalt. Dar atunci când aceștia n'au prețuit harul lui Dumnezeu și nu și-au deschis urechea să fie ascultători în toate, **ci au căutat să facă și ceva de ei,** ceea ce Dumnezeu nu le poruncise, au atras judecata dreptății lui Dumnezeu care zice: „Taie-l”, „vei muri” sau „nu vei intra”, etc.

Harul a iertat păcatul lui David însă dreptatea a făcut ca sabia să nu se depărteze de casa lui.

Dar când ne gândim la Anania și Safira? Vedem cum harul i-a dus în mijlocul copiilor lui Dumnezeu, însă, cărmuirea morală a lui Dumnezeu sau dreptatea Sa a făcut să se vadă hotărârea Sa pentru toți, că pot fi cu lumea și cu Dumnezeu; sau pentru ceice cred că pot fi la biserică sfinți și acasă să fie lumesti; și pentru toți aceia cari cred că adevărul și minciunea își au timpul lor. Anania și Safira sunt pentru biserica lui Dumnezeu ceea ce fii lui Aron au fost pentru poporul din Vechiul Testament. Adică, prin ei Dumnezeu a vrut să arate soarta tuturor acelor, cari au trăit sau vor trăi ca ei. Fraților dreptatea lui Dumnezeu se plică tuturor nu numai la unii. Să luăm aminte cuvintele Ap. Pavel, care zice: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care după ce a fost vestită întâi de Domnul ne-a fost adevărată de ceice au auzit-o?” (Evrei 1—3).

Deaceia cuvântul lui Dumnezeu pentru noi, trebuie să fie ceea ce a fost pentru negrul acela care a venit la adunare și a auzit citindu-se cuvintele: „**Du-te întâi și te împacă cu fratele tău**”, „**Iu-biți pe vrăjmașii voștri**”. A ple-

cat și un timp înelungat n'a mai venit. Când a venit a doua oară, misionarul l-a întrebat că de ce n'a mai dat pela adunare atâtea vreme? Dânsul a răspuns: „Abia am isprăvit!” „Ce abia ai isprăvit?” — Acesta a răspuns: „Am fost în ceartă cu toți frații mei și abia m'am împăcat. Apoi am avut mulțime de dușmani și am căutat și cu ei să mă împac. Mai am unul însă, asta e grav și n'am reușit. Iată de ce n'am venit. **Am căutat să implinesc ceea ce am auzit în rândul trecut.**

Așa trebuie să trăiască toți cei de sub har. Adică orice cuvânt cât de mic să-l păzim cu sfințenie și credincioșie. Altminteri dreptatea, care a cerut pedepșirea tuturor celor ce s'au abatut dela Cuvântul sfânt **nu ne va cruța nici pe noi.**

O, dacă am înțelege ce înseamnă: „**Duceți-vă în toată lumea.**” sau: „**Urmăriți pacea și sfințirea cu toții fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu!**” Viața creștină ar avea o altă culoare. Deaceia să facă Domnul atât timp cât trăim sub har, să n'astăm nepăsători în fața Cuvântului lui Dumnezeu și numai harul să-L cunoaștem nu și aplicarea dreptății Lui. **T. L. Cenusă**

Puterea credinței

În secolul al II-lea după Hristos a adus înaintea regelui un creștin și a cerut pentru credința lui, Regele ceru de la creștin să-și tăgăduiască credința pe Hristos. Acesta respinse propunerea statornicie.

„De te vei împotrivi voinței mele, voi trimite în exil!” strigă regele marios.

Omul zâmbi și răspunde: „Fă-o, dar Hristos nu mă vei exila, căci El a zis: „Nu te voi lăsa nici nu te voi părăsi”

— „Atunci îți voi lua toate bunurile te voi despoia de toate averile tale.”

— „Comorile mele sunt într'un loc, care este atât de înalt deasupra ta, că nu vei ajunge niciodată” — spuse creștinul.

Acum regele se umplu de mânie și strigă: „Atunci ai să mori.”

„O”, răspunde creștinul, „eu am murit de patruzeci de ani, am murit cu Hristos, am murit lumii, viața mea este cunsă cu Hristos în Dumnezeu, aceea nu mi-o poți lua.”

„Ce voi începe cu acest om fanatic” — strigă regele furios.

„Nu te rog să-ți iei din lume, ci să-ți păzești de cel rău.” Ioan 17:15

CE FACI CU PĂCATELE?

„Și vei arunca în fundul mării toate păcatele noastre.” Mica 7:19.

E întrebarea care ți-o pun în această clipă judecării și răspunsului tău. Știu, ea e una din cele mai grele întrebări de pe pământ. Și dacă te vei gândi serios, vei vedea că îți va scormoni teată ființa ta, te va face să vezi realitatea traiului tău, îți va trezi fiorul și groaza păcatelor tale.

Pentru foarte mulți gândul la păcate le neliniștește viața. De aceea încearcă anumite dovezi și idei prin cari să scape de „duh neliniștitor”. Astfel mulți oameni au ajuns să spună că, **ei nu sunt păcătoși**. „Eu — spunea deunazi un om — nu am spart casa nimănuia, nu am furat, nu am omorât, nu am fost niciodată curvar, bețiv, etc.” Cu acestea vroia să dovedească viața curată și fără păcat, pe care a trăit-o. În realitate el știa că **spune o minciună**. El știa că **nu e** tocmai așa, cum încearcă el să dovedească. Poate fi un om fără păcat? E cineva în lumea aceasta care să nu fi căzut, nu în mai multe, ci măcar într'un singur păcat? **Nu e niciunul**. Toți oamenii sunt supuși apucăturilor păcătoase, cari târâsc pe om și-l duc la pierzare.

Alții intră puțin mai adânc în dorul de a scăpa de păcat și **încearcă să arate că nu există păcat**. Aceasta — spun ei — este numai invenția și povestea creștinilor. Numai ei spun că este păcat. Ce rătăcire grozavă! E oare mai nevoie să se arate existența păcatului? Cine de pe pământ nu poate vedea chiar cu ochii închiși ravagiile făcute de păcat? Eu nu trebuie să cred că, o regiune oarecare a fost bătuită de cutremur sau de uragan, e destul să mă uit și să văd ruinele rămase în urma acestuia.

Apoi vin alții și mai stăpâniți de dorul de a scăpa de pedeapsa păcatelor. Aceștia spun că **nu există iad, că nu există pierzare**. Ba merg mult mai departe. Îndrăznesc să dea chiar și citate din Biblie, anumite frânturi de versete, stoarse și aceste, cu cari vor să clădească o învățătură întregă. **Ei știu însă că în realitate există iad**, dar lor le trebuie o acoperire, ceva cu care să se poa-

tă ei mângăia pe ei, ceva cu care să poată răspunde la întrebarea noastră. Ce faci cu păcatele? — întrebăm noi. Nimic, fiindcă nu există iad, răspund ei.

Iată cum unii pentru a scăpa de întrebarea aceasta spun ba că, nu sunt păcătoși, ba că nu există păcat, ba că nu fac nimic, fiindcă nu există pedeapsă pentru păcate.

Scumpii mei, toate aceste **sunt simple lovituri în vânt**. Sunt încercări zadarnice. Ele se aseamănă cu cel care a încercat să măsoare apa mării cu o linguriță. Dacă cuvântul lui Dumnezeu spune că ești păcătos, **dece** mai încerci tu omule să contrazici acest adevăr? Dacă Biblia spune că există iad, **dece** tu un vierme pe pământ, o nimica toată în acest univers necuprins, încerci să tăgăduiești și să negi acest adevăr?

Da, tu ești păcătos, și păcatele tale **te vor** trage în iad. E crud acest adevăr, însă noi nu-l putem schimba.

În această clipă eu te întreb în fața conștiinței tale, în fața veșniciei, **ce faci cu păcatele tale?** Oricum ai încerca să scapi să nu răspunzi, să știi că nu vei putea. Aș vrea scumpul meu suflet să-ți arat și să te fac să înțelegi că păcatul **nu se poate scuza**, cu el se poate face numai două lucruri. 1) El se poate ispăși de noi și 2) poate fi adus la crucea Domnului Isus ca în sângele Lui să fie spălat și iertat.

Iată ascultătorul meu ce poți face cu păcatele tale. Pe care din aceste două căi vei apuca tu? Să le luăm la rând și să le frământăm în gândurile noastre.

Întâi **păcatele pot fi ispășite în ființa noastră**. Adică noi am păcătuit și noi tragem condamnarea lor. Ne ispășim noi vinovăția noastră. Știți iubiții mei ce înseamnă aceasta? Nici mai mult, nici mai puțin decât să **petreci veșnicia întregă în chinul veșnic al iadului**, unde viermele nu moare și focul nu se stinge. Ce grozavie! Bogatul ajuns acolo cere ajutor și când vede că e refuzat, cere măcar un trimis special pentru ca frații săi să nu ajungă și ei acolo. Dacă era bine, nu ar fi vrut el să ajungă și cei iubiți de el? Mai cerea el să meargă ci-

neva trimis special pentru a spune fraților lui să se ferească să nu ajungă acolo? Iadul **e mult mai grozav** decât ni-l închipuim noi. Căci dacă Dumnezeu a pregătit pentru mântuirii Lui lucruri nemai văzute și nemai cunoscute, **e sigur** că a pregătit și pentru cei ce nu sunt mântuiți lucruri tot neauzite și necunoscute, dar spre chinul și pedeapsa lor. Fac aici una din cele mai sincere mărturisiri personale. Eu sunt prea fără putere să vă descriu iadul în toată grozăvia lui, și nu cred că e vreo ființă de pe pământ **să poate** face tabloul iadului așa cum va fi el. Pot însă scumpul meu să te opresc aceste momente din drumul tău și să-ți spun, **să te rog** să nu stai în păcatele tale ca **să nu ajungi în iad**.

Căci pentru a ajunge în iad nu trebuie să fi mare păcătos. **E destul** numai să nu accepți în viața ta jertfa Domnului Isus, să stai nepăsător în starea ta, și cu toată siguranța **est** pierdut. Nu trebuie să cauți să faci voia și să fi copilul Diavolului, ajungă doar să nu fi răscumpăratul lui Isus și atunci va pune el stăpânire pe tine.

Calea de a-ți ispăși tu păcatele tale **e grozavă**. Întrebă de aceasta pe cei condamnați cari își ispășesc vinovăția, sau pe cei ce merg la execuție pentru faptele lor. Căci nu trebuie să uiti că Dumnezeu știe și iubi ca nimeni altul, **dar știe și pedepsi** ca nimeni altul.

Apoi e calea de **a-ți aduce păcatele și greșelile tale la crucea Domnului Isus**. Adică a te apropie cu sufletul de Golgota, și sarcina tuturor păcatelor tale să o depui la crucea jertfei Mielului lui Dumnezeu. Iar sângele Lui **să te soale** de orice păcat. Așa au făcut milioanele de credincioși mântuiți din cer și de pe pământ, așa am făcut eu și sunt nespuse de fericit că L-am găsit. Teama iadului, frica judecării s'au dus. Un om mântuit are siguranța mântuirii, el a trecut din moarte la viață. „Si în veac nu vor pieri...” — spune Domnul Isus despre ai Lui. În ziua judecării nimeni nu va condamna pe vreun credincios. Pedeapsa pentru păca-

Continuare în pag. 7-a)

„Eu spun lucrurile așa cum Mi le-a spus Tatăl.” Ioan 12:50.

PE CALEA UMILINȚEI

„...Oricine se smereste, va fi înălțat”. Luca 14:14.

Era o zi frumoasă. În fruntea micului grup de ucenici merge Isus Hristos și se apropie de orașul Capernaum.. E de observat atitudinea de totdeauna a Mântuitorului, care se manifestă în faptul că El merge înainte, El singur *arată calea*, El singur *dă pildă* de urmat în toate.

Și de astă dată Isus se găsește în fruntea grupului de ucenici și cu siguranță afirmăm că, înaintea ochilor Săi sufletești a zărit lucrarea măreață a misiunii Sale și a fost preocupat de gândul, cum să împlinească această misiune cât mai bine. Dar ce deosebire, ce prăpastie mare îl desparte pe El de către ucenicii, care după aproape trei ani de zile de convietuire nu L-au cunoscut pe deplin pe Isus, n'au înțeles menirea Sa sfântă îndejuns și încă nu s'au pocăit de viața lor de dinainte!

Isus merge cu ei... cu ei petrece... poate câțiva pași numai între ei și Isus, și ucenicii nu se înțeleg, se desbină între ei, concepțiile li se deosebesc. După așteptările lor, speranța care au nutrit-o în inimă, pentru ei totul avea un caracter pământesc numai ei crezură și așteptară o împărăție pământească, ale cărei temelii a venit Domnul Isus să le pună, în care El însuși va fi Rege, iar ei, ca cei mai „chemați” și mai „aproape de El” vor ocupa pozițiile cele mai mari și cu vază. Iată că ucenicii nu cunosc pe Isus! De atâta timp și după atâtea fapte ei nu-L pot încă înțelege, n'au rupt încă legăturile cu lumea în mod definitiv, n'au ajuns încă la convingerea că nu pe aceste căi se poate câștiga „înălțarea” și „demonstrarea” despre care Isus Hristos de atâtea ori i-a învățat; fiecare s'a crezut a fi „cineva”. Acestea a fost cauzele că ucenicii s'au gândit astfel.

Isus Hristos, Domnul, se apropie zi cu zi mai aproape de Golgota, nu mai este departe răstignirea, se apropie ceasul cel mai greu din viața Lui, iar ucenicii „ai Săi” nu se înțeleg între ei, caută cine să fie mai mare și parcă deosebirea între ei e și mai mare. Soseste ultima seară, seara cinei cea de taină, ultima ocazie, când Isus stă împreună cu ucenicii Săi, în ziua următoare va fi părăsit de toți, vândut și lăgăduit de ucenicul Său, se va urea pe cruce să pătimească în chip nevinovat, și acei cari stau mai aproape de sufletul Său, dela cari Se putea aștepta mai mult la compătimire, o mângâiere măcar, aceștia stau departe, dimpotrivă li adaugă întristare și amărăciune și din nou fiecare se consideră și se simte „mare”, unul mai mare decât celălalt. Nu

e nici unul să se umilească și după obiceiul celor din răsărit să spele picioarele unul altuia *ca semn al servitului adevărat*, unul pe altul se așteaptă. Dar Isus cel mai Mare, și totuși cel mai umil și cel mai mic, nu-i muștră, nu le face observațiuni, El singur, învățătorul la un vas și apă și le spală picioarele ucenicilor, încă odată dovedind că secretul și condițiunea adevărată a înălțării și a demnității *se întemeiază pe umilință și smerenie*. Cine vrea să fie mai mare între voi, acela să servească tuturor.”

Adeseori lipsește și din viața noastră umilința și smerenia, de multe ori ni se pare chiar imposibilă judecând după concepția omenească, dar cu un sentiment copilăresc, cu o abnegație totală ne vom putea umili și vom putea ierta chiar dacă va trebui. Copiii considerau pe alții mai mari, mai inteligenți, mai

pricepuți și sunt gata cu umilință și a cultare să urmeze sfaturile bune. Tocmai contrarul se constată la „cei mari.” Vedem și credem despre noi înșine, mult decât suntem, și ne considerăm „mari” în toate comportările și atitudinile noastre.

Să nu fii mai mare de ceace ești să nu-ți fie rușine a te mărturisi mic umilit. Este mai bine să fii „nimene” pentru cei ce sunt pe calea pierzării, mai bine să trăiești în umilință în răbdare și chiar și în suferință dacă va trebui. Aceasta a făcut-o Isus, Domnul și Măntuitorul nostru, și aceasta este plăcerea înaintea Lui. *El a mers pe calea umilitei, noi trebuie să-L urmăm!* Numai astfel vom fi asemenea Lui și vom fi vrednici a-I purta numele!

„Doamne umilește-mă pe mine!”

ALEXANDRU BALC

Fiul tâmplarului

Dumnezeu niciodată când a avut nevoie de un om bun, nu S'a dus la un om lenes ca să-l cheme în lucrul Său. Când Dumnezeu a avut lipsă de un lucrător, El l-a chemat și l-a trimis la lucru. Când Dumnezeu a avut lipsă de un serv credincios, El l-a chemat dela ocupațiunea lui. Biblia și Istoria ne arată acest mare adevăr.

Moise era ocupat cu turmele socrului său la Horeb. Ghedeon era ocupat cu treieratul grâului și tescutul mustului, Saul era ocupat cu păzirea vitelor tatălui său. Elisei era ocupat cu plugăritul. David era ocupat cu îngrijirea oilor tatălui său. Neemia era ocupat ca să ducă eupa cu vin împăratului. Amos era ocupat cu turmele. Petru și Andrei se ocupau aruncându-și mrejele în mare. Iacob și Ioan se ocupau dregându-și mrejele lor. Matei era ocupat cu strângerea de vamă. William Carey era ocupat cu facerea și repararea pantofilor, etc. Pe toți acești Dumnezeu i-a luat dela ocupațiunile lor și i-a pus în lucrul Său cel sfânt.

Exemplul lui Isus. Eu sunt între voi ca un serv. (Luc. 22:27). „Fiul omului nu a venit să l se slujească, ci El să slujească și să-Si dea viața ca răscumpărare pentru mulți”, (Mat. 20:28).

Ce serv a fost El? Dacă a fost cineva cu ochii orbiți, El l-a deschis. Dacă era cineva olog de picioare și nu se putea mișca, El îi vindeca. Dacă erau leproși de cari nimenea nu se apropia, El a pus mâinile Sale peste ei și i-a trimis sănătoși.

Orice om orice nevoie ar fi avut, Isus găsea totul.

Un mare statistician spune: „*Mare viitor pentru religie este inspirația ocupație.*” Deci oricare creștin ca să devină mai inspirat în religia sa, trebuie să se ocupe cât mai mult de religia sa.

Să învățăm dela Isus a lucra. E de comandat lucrul în timpul oportun. „*Îl avem în prezent. „Va veni noaptea când nici un om nu mai poate lucra.”* Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș. Iată Eu vă zic, ridicăți vă ochii și priviți holdele, care sunt acum, gata pentru seceriș.” (Ioan 4:35)

În parabola cu lucrătorii angajați pe totu via, (Mat. 20:46), a fost întrebarea fiecare. Unii la orele trei, la șase și la nouă sprezece. La mulțimea dela ceasul al nouăsprezecelea li s'a zis: „*Pentru ce stați voi aici și leneșiți toată ziua?*” Isus așteaptă oameni la lucru. Cei ce fac date de mîi de lei astăzi sunt cei fără de lucr și cei lenesi căroră nu le place să lucreze. Condițiunea stabilită este ca să te angajezi de calea leneșului, ca să poți câștiga suflete pentru Isus și ca să-ți poți câștiga pâinea cea de toate zilele.

tr. ARTENIE ZDRANC

NOU

NOU

Carte de poezii

36 pagini, 15 lei bucata

Cei ce comandă 10 bucăți, primesc un rabat de 10%. Pentru cei ce comandă de la 30 bucăți în sus primesc 15%, iar de la 100 bucăți primesc 20%.

„Famenul a răspuns: „Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.” Fapt. 8:37.

... GHEENA ...

Domnul Isus Hristos întrebuintează cuvântul „gheenă” de unsprezece ori (Mat. 5:22, 29, 30; 10:28; 18:9; 23:15, 33; Mc. 9:43, 45, 47; Lc. 12:15, (iar odată Iacob 3:6). În tot locul, el arată **locul de pedeapsă veșnică** al celor păcătoși care nu s'au pocăit, **și-i amintit în legătură cu judecata cea din urmă**. Însemnarea „iadului” „focul iadului”, „vapăile iadului”, „muncile iadului”, etc. — după înțelesul popular românesc — trebuie căutat în cuvântul gheenă și reprezentările lui.

Cuvântul gheenă — care se trage din ebraicul „Gi-Hinnom” — înseamnă „plângere”, „bocet”, „jale” și se referă la „Valea fiului lui Hinnom („plângere”) care este la intrarea porții olarilor (Ieremia 9:2) spre care ducea „poarta gunoiului” (Neemia 2:13; 3:13) și era la sud de Ierusalim (Ios. 15:8; 18:16). Valea fusese tocmită și înfrumusețată așa că deveni să facă parte din grădinile regești. Cu timpul se degeneră, însă într-un loc de închinăciune idolatrică, îndeosebit în zilele, regilor Ahaz (2 Cron. 28:3) și Manase, care „și-a trecut copiii săi prin foc (jertfindu-i lui Moloh) în Valea fiului lui Hinnom” (2 Cron. 33:6). Idolul Moloh era făcut din aramă — spun unele scrieri rabinice — și sub el ardea focul, care-l înfierbânta. În brațele lui întinse, roșii de foc, erau aruncați copiii să ardă de vii, iar în timpul arderii se băteau tobele ca sgomotul să înceapă plânsul copiilor. De aici a venit numirea de Tofet, care înseamnă tobă.

Bunul rege Iosia, încercând să curățească Ierusalimul și țara de răutăți, „a spurcat Tofetul care este în valea fiilor lui Hinnom, ca nimeni să nu poată trece prin foc pe fiul său, sau pe fata sa lui Moloh” (2 Regi 23:10). Astfel, valea lui Hinnom, care făcuse parte din grădinile regelui, fusese mântuită cu spurcăciuni prin focurile lui Moloh. Iosia a stricat locul, distrugând aleele grădinii și prăbușind idolii. Valea lui Hinnom deveni un loc spurcat, loc blestemat, unde gunoaiile și spurcăciunile brașului erau aruncate și arse; unde mortăciunile animalelor și cadavrele criminalilor, care nu meritau înmormântare respec-

tabilă, erau aruncate. Viermele rodea carnea lor putredă, iar focul ardea nestins gunoaiile și mortăciunile într-una, ziua și noaptea. În felul acesta, Tofetul din valea lui Hinnom, afară din cetatea sfântă, devenise reprezentarea înfricoșătoare a iadului, **locul de pedeapsă veșnică al celor nelegiuți**. Iată, dar, înțelesul cuvântului Hinnom „plângere”, „bocet”, „jale”. „Și-i vor arunca în cuptorul de foc: acolo va fi plângere (Hinnom) și scrâșnirea dinților”. (Mat. 13:42).

Domnul Isus a întrebuintat cuvântul „gheenă” spre a arăta **pedeapsa veșnică a celor ce nu se întorc la Dumnezeu**, nu se pocăiesc, cât încă sunt în viață. El nu ne spune că cei ajunși în „focul gheenei” s'ar mistui complect, sau că s'ar putea îndrepta după moarte. Trupurile și sufletele celor nelegiuți vor fi aruncate în **focul veșnic al Gheenei**. Următoarele citațiuni sunt tocmai expresiunile lui Isus: „aruncat în gheenă focului”, (Mt. 18:9; Mc. 9:43, 45, 47; Lc. 12:5); „tot trupul tău să se ducă în gheenă” (Mt. 5:29); „și sufletul și trupul în gheenă” (Mt. 10:28); „gheenă focului” (Mt. 5:22; 13:40, 42, 50; 18:9), care-i „veșnic” (Mt. 18:8; 25:41) și „în gheenă focului, acolo unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge” (Mc. 9:44, 48), aceasta fiind „judecata gheenei” (Mat. 23:33).

Alte expresiuni referitoare la starea celor nelegiuți, după moarte, sunt că pentru ei „este păstrată negura întunecului în veac” (2 Pet. 2:17; Iuda 13), „cuptorul de foc” (Mt. 13:42), „cari vor suferi pedeapsă, adică **pieirea veșnică** dela fața Domnului” (2 Tes. 1:9), „în iazul cu foc care arde cu pucioasă” (Apoc. 19:20).

Unele texte din Scriptură vorbesc despre gheenă, adică iad, în formă figurativă, iar altele în formă literară. Toate însă arată realitatea netăgăduită a focului gheenei, a iadului. „Figurile de vorbire nu desființează deloc condamnarea înspăimântătoare a celor nelegiuți” — spune dr. Mullins și continuă: „În Matei 25:41 Isus spune celor răi: „Duceți-vă dela Mine, blestemaților, în **focul cel veșnic, cel gătit diavolului și**

ingerilor lui”. Din acest text se poate înțelege că oamenii se condamnă ei înșiși ca apoi să sufere în locul care nu fusese pregătit pentru ei, ci pentru alții. Într'un înțeles adevărat, omul își croiește și-și face el însuși iadul său propriu. Într'alt loc, Isus vorbește despre suferințele celor pierduți — cum s'a amintit mai sus — „în gheenă focului, acolo unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9:45, 46). El iarăși zice că cei condamnați „vor fi aruncați în întunecul de afără: acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților” (Mt. 8:12). Pavel descrie și el pe cei răi — ca suferind pedeapsa mâniei lui Dumnezeu (Rom. 2:5). Iar în Apoc. 21:8 se arată starea finală a celor răi că este „moartea a două” care e explicată că „va fi soarta celor nelegiuți „în iazul care arde cu foc și pucioasă...” Suferința păcătoșilor condamnați, din toate gradele de vinovăție e fără sfârșit. Contrastul între soarta celor răi și soarta celor drepti arată că continuarea uneia corespunde cu continuarea celeilalte. E „pedeapsă veșnică” de o parte și „viață veșnică” de cealaltă parte.” (Mat. 25:46).

din LUMINĂTORUL de V. P.

Depozitul de literatură roagă pe cei ce fac comenzi să le facă pe adresa Depozitului de literatură Arad, B-dul Regele Ferdinand 65, deoarece aici s'a mutat și Depozitul, (Vis-a-vis de gara electrică Arad—Podgoria).

Cine vrea să cunoască mult trebuie să citească mult. Un creștin trebuie să citească numai cărți bune. Recomandăm cititorilor noștri mai multe cărți bune de citit și pentru inspirație.

Geografia Biblică

e o carte pe care trebuie să o citească fiecare predicator; învățător în Școala duminicală, fiecare cercetător al cuvântului. Cu ajutorul ei vor putea înțelege mai bine locurile, munții, orașele pe unde a umblat și a predicat Domnul Isus cu ucenicii Lui. Comandați-o imediat. Orice comandă se face contra ramburs.

„Fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare de bine.” Romanii 12:9.

Apostolul Petru

„Oamenii mari sunt clăditorii omenirii” așa s'a exprimat un mare scriitor al neamului nostru. Ei au fost aceia care au adus lumină, au avut spirit de mari inițiative, au lăsat urme adânci și despre activitatea lor pilduitoare, istoriile popoarelor le au rezervat pagini de aur.

Tineretul generațiilor următoare, studînd viața marii ale acestor oameni de valoare, s'au inspirat căutând să le urmeze pilda.

Studiînd viața aceluia ce a fost și este Ap. Petru, a aceluia care a cunoscut cele mai mari binecuvântări, precum și decepțiile celor mai grozave căderi credem, că viața lui va fi o pildă binecuvântată pentru îndreptarea noastră.

Pentru a fi clădit creștinismul, Isus a murit pe cruce. Domnul Isus însă și-a format oameni de nădejde, cari trebuiau mai târziu, atunci când Domnul va părăsi pământul, ca ei să continue lucrul început. Din acest grup făcea parte și Petru. El se găsește printre primii ucenici recrutați de Isus.

Era ocupat cu uneltele meseriei sale la Marea Galilei, când se apropie Andrei, fratele său și-i aduce vestea mult așteptată, că în sfârșit el a găsit pe Mesia. Vestea aceasta a trezit în el dorul ce să-L găsească și el. Andrei se cleră să-l conducă la Isus și nu peste multă vreme s'au juns. Isus îl privește... Cum l-a privit Isus? Cum se simte Petru în fața acestei priviri? Privirile lor se înțeleg și Simon, fiul lui Iona, primește aici un nume nou, căci Isus îi spune cu multă bunăvoință: „Vei fi numit Chifa” (tălmacit Petru). Deacum Petru își urmează învățătorul, interesele familiare nu-l răzîn, meseria cu câștigul ei nu face obiectul vreunei opoziții, deoarece acum el va învăța o meserie nouă, va deveni pescar de oameni.

Apostolul Petru a fost cel mai înaintat în vârstă dintre ceilalți doisprezece apostoli. Cât de greu este unui om bătrân să învețe o viață nouă cu alte deprinderi, dar privindu-l marele Maestru Isus, a văzut că, în adâncul lui se ascunde un material de mare preț, în stare brută, dar în mâinile Domnului el va fi modelat, șlefuit, încât își va primi adevărata sa valoare. Mai târziu Domnul îi spune: „Tu ești Petru și pe această piatră îți voi zidi Biserica Mea.” Totuși până a fost format, a dat mult de lucru Domnului. Instințele sale erau așa de pornite întocmai ca apele unui fluviu puternic prînse în curentul unei mari cascade, însă, Isus le-a oprit, ca să nu-l ducă în dezastru. Isus l-a iubit mult și Petru și-a iubit învățătorul.

Cauza principală a greșelilor sale era faptul că, el deși a urmat pe Isus, el nu

era încă lepădat de egoism, pentru această a suferit o cădere, dar fiind omul pocăinței și al lacrimilor s'a ridicat pentru a deveni omul de nădejde, predicatorul din ziua de Rusalii și omul care pledează pentru cauza divină, în fața Sincdrului. Isus pe muntele fericirilor laudă pe cei ce plâng și Petru a cunoscut valoarea fericirii rezultată din lacrimile amare ale pocăinței. Într-un suflet mare se ascunde și multe calități bune, cari întrec defectele. Una din calitățile bune a fost curajul lui mare. Când Isus le pune diferite întrebări ucenicilor și când fiecare își muncеște creierul, el ia cuvântul și răspunde plin de curaj.

Când se văd înconjurați de oameni cu priviri pline de ură, când oamenii aceștia se apropie de învățătorul lui, este gata să înă p'apt tuturor, este războinic și în pornirea lui vitează scoate sabia și vrea să-și apere învățătorul.

Priviți-l însă căci curajul lui se stingea, se simte desarmat și demoralizat și astfel în sufletul lui se furizează o stare nouă, necunoscută de sufletul lui mare... frica...

Acum... „Îl urma de departe”... Totuși el era curios să vadă ce se va întâmpla cu Domnul. Ajunge la curtea marelui preot, unde se amestecă printre ceata servitorilor. Se încălzește la para focului, în timp ce orizontul vieții și toate aspirațiunile lui mari se sting. El tremură în fața unei servitoare și se lapădă de Isus, chiar cu jurământ, că el nu numai că nu este ucenicul aceluia legat, dar el nici nu-L cunoaște.

Oare nu el a jurat Domnului, căci dacă toți îl vor părăsi, el îi va rămânea credincios? Isus a prevăzut căderea, dar Domnul s'a rugat pentru el și Petru era destinat că după ce se va reîntoarce să-și întărească frații.

Un cântat de cocos, arată că noaptea aceea cu alătece crude amintiri se apropie de sfârșit. Isus legat, din fața judecătorilor Săi privește spre focul din mijlocul curții, Petru este privit din nou de Isus. El se regăsește în fața acestei priviri dar ea vinovată. Cântatul cocoșului i-a adus aminte de profetia lui Isus și el s'a lepădat de trei ori până în aceea clipă. Lacrimile amare vărsate de Petru au fost pentru trei motive: *Cântatul cocoșului*, privirea Domnului Isus și profetia; „Petre îți spun că nu va cânta cocoșul astăzi, până te vei lepăda de trei ori că nu mă vei cunoaște.” Petru a plâns cu amar, adică plânsul lui era un plâns de durere pornit din inimă.

Lacrimile pocăinței l-au salvat. Și îngerul spune femeilor: „Spuneți ucenicei-

lor Lui și lui Petru... Câtă atenție din partea ingerului, el se simte acum iertat dar mîna lui este străpunsă de această crudă amintire. Așa putem vedea că Isus pe malul lacului Tiberidei îl întreabă de trei ori: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?”

Acum el, Petru, este omul și bărbatul necesar bisericii, căci Isus îi încredințează una dintre cele mai grele misiuni: „De a păște” oile Domnului.

Henryk Sienkiewicz scrie în una din operele sale „Quo Vadis” o mișcătoare întâmplare.

Pe timpul când Nero a desăvârșit cea mai cumplită prigoană contra credinței creștine, apostolul Petru era în Roma. Creștinii au fost arestați în număr foarte mare și mulți au pecetluit mărturisirea credinței cu sângele lor.

Au mai rămas numai o mână de oameni credincioși, care sfătuiu pe apostolul „Du-te și scapă-ți părul tău cărunt”. După multă stăruință este înduplecat și în tovarășit de un tânăr „Nazarie”, pleacă în revărsatul zorilor din cetatea Romei spre răsărit, ieșind pe calea Apiană. Erau ieșiți dintre zidurile Romei, soarele deja apăruse pe boltă, când deodată ce se întâmplase? Se părea că globul de aur s'a desprins de pe boltă și arma mîna gîineea drumului în sens invers spre Apostol.

„Vine cineva spre noi în strălucire soarelui”, zice Apostolul, dar Nazarie nu vedea decât arborii tremurând scuturându-și o mână nevăzută.

Apostolul cade în pulberea drumului căci în strălucirea aceea el își vede Mântuitorul, tremurând el întreabă „Quo vadis Domine?” (unde mergi Doamne?) Mântuitorul îi răspunde:

„Mă duc să mor pentru acei ce nu vor să moară pentru Mine”.

Nazarie nu a auzit răspunsul Domnului nici nu a văzut lumina aceea, dar când se redă apostolul, el repetă căderea.

„Unde mergi Doamne?” La Roma răspunse încet Apostolul.

Unele date istorice spun că Apostolul Petru a primit martirajul fiind crucificat în Roma. El a cerut să fie căstigat capul în jos, ca să-L pot privi în ceruri înalte. El s'a stins întocmai ca și o lumânare consumată după ce a luminat alții.

de GH. OPREȘ

Predicatorul baptist W. B. Carr, părintele bisericii Orchard Knob din Atlanta, timp de șase ani de lucru a fost întru bucurie de Duhul Domnului și biserica crescut cu 436 membrii. Biserica a fost clădită de 15.000 dolari, și a contribuit pentru misiune cu 22.000 dolari.

„Omul chibzuit vede răul și se ascunde, prostul merge spre el.” Prov. 27:12.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Dela noi

Cercul fetelor din biserica baptistă Arad—Pârneava a dat o frumoasă serbare la 30 Martie a. c. Cu această ocazie biserica a fost neincăpătoare. La serbare au luat parte frații din mai multe biserici din Arad. Programul a fost condus de sora Georgina Mladin. La program au contribuit numai fetele din cerc. A cântat corul combinat al bisericilor din Arad.

* * *

Biserica baptistă din Sichevița, jud. Caraș a avut o mare bucurie cu ocazia vizitei fr. Ilie Victor din Costești de sus, jud. Severin. A fost un bogat program al tineretului.

* * *

A trecut la cele veșnice fr. Pantelie din com. Păclia Hategului, jud. Hunedoara. Actul înmormântării a fost îndeplinit de fr. Dragomir Cornea și Petru.

* * *

Fr. Dragomir Cornea a mai ținut înmormântarea unui copil în comuna Bucumi, jud. Hunedoara. La înmormântare au luat parte și bisericile din jur.

* * *

O mare bucurie a avut biserica baptistă din comuna Chieri, jud. Arad cu ocazia căsătoriei religioase a fr. Ioan Ban din Șepreus cu sora Emica Butariu din loc. Actul cununiei a fost îndeplinit de fr. Gh. Butariu și Petru din Șepreus. A cântat corul din loc condus de fr. Iosif Ilone și Petru Butariu.

Dela alții

Când s'a ținut „Duminica Bibliei” în luna Decembrie, peste 200.000 de biserici au ținut servicii speciale, arătând marea importanță a Bibliei. În ziua aceea, într'un orașel din statul Kansas s'a citit întreg Noul Testament — din scoarță în scoarță — în 19 ore.

* * *

Dela 3—7 Martie femeile baptiste din America au săptămâna de rugăciune pentru lucrarea misionară internă. „Noi nu putem răspândi lumină dacă nu ne deschidem înima lui Dumnezeu. Nu ne putem apropia de păcătoși până nu ne apropiem de Domnul Isus. Să dobândim la mântuire pe orice păcătos din casele noastre e scopul rugăciunii noastre...” serie mesajul femeilor din America.

* * *

La o predică a unui misionar în Shanghai mai mult decât 150 de tineri s'au predat Domnului, cu hotărârea să-L urmeze în toată viața lor.

Baptilii din Convenția de sud din America au pentru misiunea internă 411 misionari cari lucrează în 863 stațiuni. Acești misionari au împărțit în anul trecut un număr de 40.362 Biblii, Testamente și părți din Biblie, 660.817 tractate, 34.008 predici tipărite, și au întors la Domnul un număr de 9.000 suflete.

* * *

În Spania au fost împărțite de către misionari un sfert de milion de Biblii și Testamente.

* * *

Pentru tineretul baptist din toată America luna Martie e luna de studiu. În această lună atât în Școala duminicală cât și în societățile tineretului se studiază în mod special Biblia. Au fost întocmite

și publicate lucrurile pe care trebuie să le știe fiecare tânăr. Pentru cei ce vor studia serios și vor cunoaște răspunsurile s'au pus mai multe premii.

* * *

Nu de mult s'a început lucrarea evanghelică în orașul Santo Domingo din Cuba. În mai puțin de un an au fost dobândite la Hristos 21 de suflete.

* * *

Dărnicia baptiștilor din statul Georgia, America pe anul 1940 se ridică la 29.087 de dolari.

* * *

În America s'a cheltuit anul trecut pentru fumat și beuturi suma de 850 milioane dolari, iar pentru cauza Evanghelică 551 milioane dolari.

Ce faci cu păcatele?

(Urmare din pag. 3-a)

tele lui a fost purtată pe cruce în jertfa lui Isus. Și nimeni nu cere pentru a datorie achitarea de două ori. Prețul nostru a fost plătit de Domnul Isus la cruce. Astfel **am scăpat** de pedeapsa păcatelor.

Proorocul în textul nostru arată într'o figura foarte frumoasă și ușoară de înțeles că atunci când Dumnezeu scapă pe cineva de păcate, îl scapă pentru **totdeauna**. „...și vei arunca în fundul mării toate fărădelegile noastre.”

Asta înseamnă că niciodată nu mai pot fi găsite. Ap. Ioan scrie: „Și sângele lui Isus ne curățește de orice păcat.” A curăți înseamnă a scoate complect și pentru totdeauna o murdărie.

Pe această cale scapi pentru totdeauna de păcatele tale și ești ferit de iad. Dar ceva mai mult, odată scăpat de vina păcatelor, ai dreptul de moștenire în ceruri. Adică nu numai că nu ajungi într'o stare mai rea, dar ajungi într'o stare **mult mai bună** și binecuvântată.

Ce faci cu păcatele tale? Le ispășești tu personal o veșnicie întreagă în grozăvia iadului, sau le aduci pe toate la crucea lui Isus? În această alegere nimeni nu se poate amesteca. Tu ai toată libertatea. Ține însă seama că odată ajungând în pragul veșniciei, ai pierdut prilejul mântuirii.

Predică de ALEXA POPOVICI

A V I Z

pentru societatea femellor

Rugăm în numele Domnului pe toate surorile conducătoare a societăților femellor să transmită un raport de lucru din cursul anului 1940. Raportul să cuprindă în scurt: 1) Numărul membrilor care lucrează. 2) Unde și cu cât s'a ajutat 3) Suma totală.

Acest raport se face în vederea unui raport general de lucru a tuturor societăților active pentru încurajarea noastră la lucrul mare ce-l avem de făcut.

Raportul îl veți trimite cel târziu până la 30 Aprilie la adresa:

Ana Dan SIBIU, Str. Walbaum Nr. 55.

DE LA UNIUNE

În 28 Martie a. c. a sosit în țară fr. Paul Schmidt, reprezentantul fraților baptiști din Germania. Dânsul s'a interesat îndeaproape de mersul lucrului Domnului în țara noastră și de starea libertății noastre de cult. De asemenea pe lângă multe alte îndemnuri, încurajări și sfaturi fratele Schmidt ne-a spus că, frații noștri baptiști din Germania privesc cu simpatie spre frații lor în Hristos din România și că ne întinde o mână frățescă și de ajutor cu tot ce poate să ne ajute.

Fratele a părăsit țara cu impresii bune și a salutat frățeste pe toți credincioșii baptiști. Noi rugăm pe Domnul să răsplătească osteneala fratelui Schmidt și să-l ajute în realizarea gândurilor bune pentru cauza Domnului de pretutindeni.

„Domnul iubește pe cei ce umblă după neprihănire.” Prov. 15:9.

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Insuflețirea lucrurilor sfinte

O femeie creștină era bolnavă de douăzeci de ani. Într-o zi se simți mai bine și atunci se ridică în pat și începu să cânte și se simțea așa de fericită. În acel timp, afară se făcu o mare furtună. Vântul amestecat cu ploaie bătea puternic în ferestre. O păsărică, gonită de ploaie, veni și se ascunse în fereastră ca să nu o bată ploaie. Acolo ea începu să cânte foarte frumos. Femeia din pat își zise: Păsărica aceasta se aseamănă cu mine. Ea se bucură în mijlocul furtunilor, laudând pe Dumnezeu. Astfel a fost și Ap. Pavel. El în fundul închisorilor era fericit și îndemna și pe alții să se bucure în Domnul. Te bucuri și tu în mijlocul necazurilor?

Rugăciunea unui copil

Un copil se rugă odată, privind spre ceruri zicând: „Doamne pe cer văd lucruri pe care oamenii nu le pot face. Dacă aceste lucruri pier și vor rămâne altele, cât de frumoase vor fi acelea? La Tine Doamne e frumos, e bine. Inima mea de copil nu le poate cuprinde pe toate.”

Nu e acesta și gândul tău, când privești cerul plin de stele, câmpul acoperit cu rouă, răsăritul sau apusul soarelui, izvorul cristalin, pădurea verde, muntii și văile? „Mare ești Doamne, mari și minunate sunt lucrările Tale.”

Haina lui Hristos

La o biserică urmau doi prieteni. Ei doreau să fie mântuiți. Unul din ei s'a hotărât, a crezut, s'a predat Domnului și s'a botezat, dar celalalt până după un an. La anul, când se botează aceste din urmă, întrebă pe cel ce s'a botezat mai înainte zicând: „Frate, cum de tu ai crezut și te-ai botezat înaintea mea?” Fratele îi răspunse: „Tu și eu am avut haine murdare. Hristos ne-a spus, să ne desbrăcăm de ele și să ne îmbrăcăm în haine curate. Eu le-am lepădat, tu ai spus că le mai poți purta.” Haina păcatului îi aduce numai rușine. Aruncă depe tine tot ce e păcătos și îmbracă haina credinței în Domnul Hristos!

De bună voie

Un misionar în Africa predica Evanghelia într'un sat. Oamenii credeau dar nu toți. Un african îi zise: „Dacă Dumnezeuul tău are putere, fă ca toți să creadă în cuvintele tale.” Misionarul îi răspunse: „Eu nu spun cuvintele mele. Dumnezeu nu forțează oamenii să creadă. Dumnezeuul meu vrea să aibă oameni cari să-L servească din dragoste, de bu-

nă voie. Dacă nu-L primești pe El, nu veți avea viață.”

Ce adevărat. El cheamă pe oameni prin Evanghelia și servii Săi, dar nu forțează pe nimeni. Tu suflete, ești liber să-L primești sau să-L refuzi.

Viermele care distruge

O femeie a sădit într'un ghiveci o floare. A căutat și a pus pământul cel mai bun. La început îi mergea bine.

Dela un timp însă spre mirarea femeii a început să îngălbenească. A pus atunei ghiveciul într'un geam în fața soarelui și-l uda regulat. Cu toate acestea floarea îi mergea tot mai rău. În cele din urmă, văzând că nu mai este nicio speranță de îndreptare, luă ghiveciul, scoase floarea și căută înăuntru. Spre marea mirare găsi la rădăcină un vierme mare și rădăcinile roase. Cine era vinovatul? Femeia care o sădi, udă și îngrijii? Nu, viermele, care o rodea și nu o lăsa să crească.

Scoateți afară din viața voastră viermele păcatului care vă face să vestejiți, să vă pierdeți puterea și bucuria.

Căldura Duhului

Un predicator vestit istorisește, că, a predicat într-o biserică, în care era atât de rece că se putea vedea aburul suflului său. El întrebă pe servitorul bisericii, dacă nu au obișnuit să încălzească biserica. Acesta îi răspunse, că nici nu au sobe (cuptoare) sau altă instalație. În ce chip dar se vor încălzi oamenii în această biserică rece? — întrebă predicatorul. „O — răspunse servitorul — noi așteptăm ca aceasta s'o facă amvonul.” Căldura Duhului trebuie să străbată predica unui om inspirat de puterea Duhului, așa inimile se vor înviora și încălzi pentru Domnul.

Să fii

Unul din prietenii mei, scrie marele evanghelist Moody, trecu într-o seară pe lângă o cârciumă și văzu, cum un creștin cunoscut stătea la o masă. Scoase imediat din buzunar un creion și scrie pe un bilețel ceva și zise către un băiat care trecu pe acolo: „Uite băiete. Fii dau bani, dar să-mi faci un bine. Vezi în pe cel ce stă de astă parte la masă?” „Da, îl văd” — răspunse băiatul. „Bine” — zise prietenul meu „să-i duci acest bilețel”. Copilul intră în local, și dete bilețel pe care erau scrise cuvintele: „Voi să fii martorii Mei.” Acel domn a luat bilețelul și aruncând o privire peste el, sări sus și se grăbi afară. Acolo întrebă pe băiat de cine l-a dat bilețelul. „Un domn, care stătea aici” — răspunse băia-

tul. Acel om dispăruse. „Voi să fii martorii Mei” au răsunat în inima omului și el plecă.

Cum ești tu un mator al lui Iisus? E viața ta o mărturie a Lui?

Lanțul păcatului

Un tiran chemă pe unul din supuși să și-i porunci să facă un lanț. Sărmanul fierar — căci aceasta a fost meseria omului — a plecat și s'a apucat să facă lanțul. Când termină cu el, îl aduse tiranului, iar acesta porunci să meargă să-l facă încă odată atât de lung. A doua oară aduse lanțul tiranului și iarăși i-a poruncit să-l facă îndoit de lung. Când aduse lanțul a treia oară, tiranul se uită la lanț și apoi porunci servitorului să-l lege și să-l arunce în închisoare. Tocmai așa face și diavolul cu oamenii. Într-un timp îi înduplecă să și facă ei lanțul apoi îi leagă și îi aruncă în iad. Așa se lasă bețivii, înjurătorii, curvarii, mincinoșii, etc. Cercetează și vezi nu cumva faci și tu prin traiul tău un lanț ca apoi cu el să fi legat și aruncat în întunerecul din afară?

După moarte

Un negru pe patul de moarte, fiind întrebat de un misionar, dacă nu-i pare rău că va trece din această viață, el a răspuns că dorește foarte mult să ajungă la Iisus și să-L privească față în față, până se va sătura de frumusețea Lui. Apoi, după aceea ce vei mai face? — întrebă misionarul. „După acea te voi aștepta pe tine la poarta cerului.” „Și apoi?” — „Apoi te voi lua de mână și te voi duce înaintea Mântuitorului și îi voi spune că, tu ai avut răbdare așa de mare încât în cele mai grele neajunsuri și greutăți nu te-ai descumărat de a vesti Evanghelia. Îi voi mai spune că, chiar față de mine, care am fost cel mai rău om, ai avut atâta răbdare încât nu m-ai lăsat până nu m-ai adus la calea adevărului.”

Dacă vine la tine moartea și vei trece dincolo, vei putea merge și tu drept la Mântuitorul? Ai venit tu la El în viața aceasta?

Scântei

Cine se iubește pe sine, se îngrijește de veșnicia sa.

În cer nu va fi niciun drept, ci numai păcătoși mântuiți prin marea har al lui Dumnezeu.

Cel ce rămâne în păcat, se duce de bună voie la pierzare.

Evanghelia cheamă la Golgota pe orice păcătos.

Credința e calea de a ajunge în cer.

Dumnezeu îngrijește și iubește pe oricine, în ziua judecării însă, nu va cruța să pedepsească orice păcat.

Nu lăsați să pătrundă în inima și mintea voastră îndoială. Ea vă paralizază ființa.